

Nainen ei puhunut, mutta kauan kuljettuaan hänen askeleensa löysivät Annankadulla sijaitsevan kiinteistön porttikäytävään. Vaikka kiinteistön asukkaat eivät olleet samaa mieltä, olivat he antaneet naiselle luvan yöpyä siellä. Päivisin nainen kuljeksi kaupunkia ja kohtasi ihmisiä, jotka pitivät häntä outona. Salaperäinen nainen pysyi vaiti ja säästä riippumatta piti yllään sadetakkia. Illan pimetessä porttikäytävästä kuului ääniä ja nainen lopulta nukahti. Eräänä iltana kuulin ääniä porttikäytävästä. Yöpakkaset olivat alkaneet ja nainen vaikeroi. Ajattelin, että pian hän nukahtaisi. En tiennyt, mikä minua vaivasi, mutta menin vilkaiseman, oliko hänellä hätä. Nainen oli hiljaa ja näytti nukkuvan. Olihan hän tottunut kylmyyteen, joten en osannut huolestua. Yöllä näin unta naisesta, jota ihmiset olivat hyljeksineet ja kohdelleet huonosti. Se oli sama nainen ja hän kutsui minua unessa nimeltä. Säpsähdin... Pukeuduin ja kiirehdin porttikäytävään, mutta nainen ei enää ollut siellä. Kuljin kaupunkia, enkä löytänyt häntä. Kysyin vastaantulijoilta, tiesivätkö he naisesta jotain, mutta kukaan ei ollut nähnyt häntä. Jokin oli muuttunut, enkä ymmärtänyt miksi kuljin kaupungilla. Senhän olisi pitänyt olla helpotus, että nainen ei enää pidä majapaikkaa porttikäytävässä. Sinä yönä tuntui kurjalta palata takaisin tyhjiin huoneistoon - vain vaivoin sain nukutuksi. Aamulla heräsin postiluukun kolahdukseen. Kadulla ratikkakiskon äänet kirskuivat pullon muotoisen ratikan jarruttaessa pysäkillä noukkimaan mustia siluetteja kyytiin. Kiireiset siluetit muuttuivat yhä kapeimmiksi, kunnes kaikki ihmiset olivat sulloutuneet ratikkaan. Ratikan mentyä tuli hiljainen hetki. Oloni oli edelleen kurja, mutta ajaton hetki vei minua. Lumihuutaleet liitivät ilmassa kuin hauraat valkoiset linnut. Tuli niin hiljaista, että ajattelin neuloa hiutaleista naiselle lämpimän takin kylmän sadetakin tilalle - tai sitten vain minä olin rikki, enkä halunnut tunnustaa sitä. Olin yksin ja tiesin, että totuus oli niin kivulias, etten kykenisi kohtaamaan sitä. Huoneeni oli autio, eikä elämässäni ollut mitään kaunista. Se on kivuliasta, mutta totta. Illalla kiersin yömajoja. Toivoin että olisin löytänyt naisen, mutta en kohdannut häntä. Naista ei löytynyt yömajoista, eikä häntä kuulunut porttikäytävään. Kotiini en voinut mennä. Ainoa, mihin kykenin, oli etsiä ja kulkea loputtomia Helsingin katuja. Esplanadilta puuterilumen päältä viimein löysin sadetakin ja vähän matkan päästä käpertyneen nyytin. Olin löytänyt naisen, joka oli jo hiipumassa pois. Ihmisten välinpitämättömyys oli liikaa, ja nainen oli antanut periksi. Nostin naisen maasta. Hän nyyhkytti koko matkan, kun kannoin häntä Annankadun huoneistolleni. Laitoin iltapalaa, mutta hän ei syönyt, juonut eikä halunnut minulta mitään. Nainen ei vielääkään puhunut, mutta vakuutin, että olin helpottunut löytäessäni hänet. Kerroin, että olin etsinyt häntä monta päivää. Laitoin puhtaat lakanat ja peittelin hänet nukkumaan. Sanoin, että hänen ei tarvitse lähteä pois. Aamulla kirkas valokiila löysi sälekaihtimen välistä huoneistoon. Nainen oli laittanut aamupalan ja hymyili. Hänen kasvoillaan oli valokiilan kirkkautta ja niistä näkyi, ettei hän ollut menettänyt puhtauttaan. Pitkästä aikaa tunsin, että jokin oli oikein. Jokin joka oli ollut kauan rikki, oli korjattavissa. Ymmärsin, että tilanteeni oli huonompi kuin naisella. Sisäinen ihmiseni ei ollut säilynyt puhtaana. Epäonnistumiset, pettymykset ja anteeksiantamattomuuteni olivat lianneet sisimpäni. Olin antanut sen tapahtua ja sieluni tila näkyi synkkyytenä silmistäni. Olisin voinut antaa periksi, mutta olin selviytynyt kovuuteni ansiosta. -Älä pelkää, en mene pois, nainen sanoi. -Et sinä löytänyt minua, vaan minä löysin sinut -sinulla vain kesti niin kauan, nainen jatkoi. Myrsky sisälläni vaihtui peilityyiseksi. Laskin pääni naisen syliin, ja rauhoituin. Hän kannatteli minua ja katsoi valokiilamaisen kirkkailla silmillään minusta läpi. Minusta ei tullut ehjää, mutta hän korjasi ja antoi varaosia itsestään. Ymmärrän, että olen outo ja että minua ihmetellään. Sillä ei oikeastaan ole mitään merkitystä, koska en ole yksin. Elämässäni on kaiken kipuiluni jälkeen jotain kaunista.